

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

MAI

2023

Allikaid

Nutuorust läbi käies teevad nad selle allikate maaks.

Ps 84:7

Kannatuse mõju ei osata seletada, kuid me saame leevendada kannatajate valu. Saame olla Nutuoru allikad.

Allikal on alati midagi anda. Kui see lakkab andmast, lakkab see olemast allikas. Sellest ei saa muu, kui kuiv auk või pehme raba.

Januse ja väsinuna kõvast heinateost ruttasin vahel poisieas metsaservas olevale allikale. Ma kunagi ei kartnud, et lähen sinna asjatult, sest kogemuslikult teadsin, et allikal on alati midagi janusele anda. Kevadojad olid

lakanud vulisemast juba palju aega tagasi ja isetehtud kae- vud irvitasid vastu tühjade põhjadega. Kuid metsaveerel pulbitses allikas sama värs- kelt nii põletavalt kuumadel suvepäevadel kui ka maikuu alguses.

Kui oli talv ja külm ning lund oli paksult metsas ja paks jää kattis järvi, voolas allikas nii vabalt, nagu see ei teaks midagi külmusest. Sellel oli nii kiire anda, et see ei jõudnud kunagi jäätuda.

See iialgi ei teinud vahet inimeste vahel. Üks naaber oli kohutav vanduja, kuid ta sai juua sama vabalt nagu teinegi, kes vahel palvetas. Jumalaeitaja ja pühak koh- tusid sama vaba allikaga, kui

nad vaid kummardasid alanduses jooma.

Seal sai väsinud rändur puhata, haavatud jalg ravimi, kuumav pealagi jahutust ja janunev keel kustutada janu.

Kas kannatav inimene ei vaja seda enim? Nutuorg vajab allikaid.

Taeva Jumal nägi seda ja seetõttu saatis ta alla oma ainsa Poja. Ta ei tulnud rajama üksnes uut usku, vaid tuli kohtama inimest tema hädas ja aitama kadunud leida Jumalat. Ta tuli kuulutama vaestele rõõmusõnumit, avama pimedate silmi, kuulutama vangidele ja rõhututele vabadust ning parandama neid, kellel oli murdunud süda.

Tema õpetus oli praktiline ja tema elu oli praktiline.

Sisu

Fr. Mangs. ALLIKAID.....	1
D.L. Moody. PROHVET	
TAANIEL III.....	7
N. Kvashnina. LÄKITUS	
EESTIMAAL.....	14
D. Prince. ALANDUMINE	
PAASTU KAUDU.....	24

Kogu tema tarkus ja vägi tuli kannatava inimkonna kasutusse. Tema saab aidata paremini kui keegi teine.

Ühe Galilea linna värvatest väljaspool kohtas ta ühel õhtul matuserongkäiku. Kandraamil lebas noormees ja sellele järgnes üksik naine. Tema oli surnud nooruki ema, kes oli lesk.

Kõik teised astusid sammu kõrvale, kui leinarongkäik saabus, kuid Jeesus seisis keset teed. Ta käskis kandjatel peatuda ja noormehel tõusta asemelt. Siis ta andis tema emale tagasi. Nutuorg muutus lilleniiduks, kui lootusetu ema kohtas elu Vürsti.

Variser Siimona majja hiilis keegi arg olend murtud südamega Jeesuse jalgade juurde. Ta oli linna patuseim naine, kõigi poolt teatud ja

<https://hüudjahaal.ee/>

Jumala sõna veebiväljaande väljatrükk (mai 2023).
Kolmekümne neljas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044

Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Misjoniühing Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

tuntud. Ta oli patust nii väsinud, et ta enam ei jaksanud pattu teha. Seepärast tuli ta Jeesuse juurde. Ta tuli välja nutma oma häda ja saama jõudu alustada uut elu.

Variser mõistis teda hukka, kuid Jeesus andis talle andeks. Võid olla kindel, et tema nägu sädeles imelises säras, kui ta läks koju Siimona majast, Jeesuse sõnade kõlades kõrvus: „Tema rohked patud on talle andeks antud. – Mine rahuga!”

Ta oli sattunud Nutuoru allikale ja saanud uueks inimeseks.

Võiksime järgida Õpetajat samm sammult ühest kohast teise ja kohtuda sama meelelaadiga. Ta elas, et anda, ja tal oli mida anda.

Mine Kolgatale ja vaata teda ristil rippumas taeva ja maa vahel. Ta on surma mõistetud ja ta teab seda. Kui tal on kunagi olnud põhjust unustada teised ja mõelda enesele, oli see siis. Ta oli üksi võitlemas kogu maailma ja kogu põrgu vastu. Janust vaevatud, inimeste poolt pilgatud, kahtlustest ahistatud

ja ilma võimaluseta näha vilksatustki taevase Isa näost!

Siiski unustas ta enda ja jälgis rahvahulgas oma ema. Ta unustas oma põrguliku kannatuse ja avas paradiisi väravad röövlile. Ta mõtles enda tapjatele ja palvetas nende eest. Ta tundis kaasa kogu maailmale ja suri selle eest.

„Ta unustas oma surma, ta unustas okkalise raja.

Ta vaatas üksnes inimeste häda

– oh mõtle, seda kõike tegi ta minu pärast.”

Nii juhtus temaga, kes oli rohkem kui keegi teine allikaks Nutuorus. Tema süda murdus, kui ta suri sama tõeliselt kui miljardid teised – kuid – au olgu Jumalale! – ta elab igavikust igavikuni ja ta elab ka praegusel hetkel.

Ta on tegev, mitte sel viisil ega samal kujul nagu siis, kui ta peatas leinarongkäigu Galilea väikelinna lähedal, või kui ta muutis patuse naise variseri kijas. Ta on endiselt Nutuoru kunagi kuivamatu allikas, kuid ta laseb jõed voolata armusaanud patuste kaudu. Halleluuja!

Õpetaja plaan on niisiis see, et sina ja mina vähesel määral saame Nutuoru allikateks – inimesteks, kellel on alati midagi anda ja kes vahet tege-mata inimeste vahel on tahtli-kud jagama meiega seda, mida Jumal on andnud. Seda ta soovib. *Aga mina ütlen teile: Armastage oma vaenlasi ja palvetage nende eest, kes teid taga kiusavad, et te saak-site oma taevase Isa lasteks – tema laseb ju oma päikest tõusta kurjade ja heade üle ning vihma sadada õigete ja ülekohtuste peale!*

See ei saa tähendada muud, kui et meie peame tegema head neile, kes on teinud meile kurja, rääkima head nendest, kes on meid taga rääkinud ja otsima võimalust olla õnnistuseks neile, kes on meie vaenlased.

Sest meie kristlust ei hinnata selle järgi, kuidas suhtleme sõpradega, vaid selle järgi, kuidas kohtleme oma vaenlasi. Et me oleme lahked nende vastu, kes meile meel-divad ja sõbrad sõpradele – see pole mingi kristluse tun-nus. *Sest kui te armastate neid, kes teid armastavad, mis palka te saate? Eks tõlne-*

ridki tee sedasama? Ja kui te üksnes vendi tervitate, mida erilist te siis teete? Eks paganadki tee sedasama?

Keegi meist ei eita, et Jee-sus elas andmiseks samuti nagu päike on valgustamiseks ja allikas jagamiseks oma rik-kalikust olemusest. Keegi ei saa eitada, et Jumala plaan on see, et meie, tema lapsed, peame olema sama meelsuse omajad. *Olgu teil sama meel, mis oli Kristusel Jeesusel. Selleks te olete kutsutud, sest ka Kristus kannatas teie eest, jättes teile eeskuju, et te käiksite tema jälgedes.*

Ta on surnud kõikide eest, et elavad ei elaks enam enestele, vaid temale, kes on nende eest surnud ja üles äratatud. Kui me hakkame elama temale, saame allikaks Nutuorus. Hakkame nägema inimesi tema silmadega ja tundma kaastunnet tema südamega, sest tema elab meis.

Tunnistame, et see ei ole kerge. See on vältimatus vastuolus inimloomusega, kelle põhiolemus on isekus. Kuid selline on ristiusk. See ei püüa hetkekski muganduda

loomuliku inimese nõudmisetega, kuid see pakub patu poolt rikutud inimesele üleloomuliku muutuse. Siis saab üleloomulikust loomulik.

Just selliseid inimesi vajab see maailma enim. Me ei pea uskuma, et maailm on rikutud, – me näeme seda. Rahvad tilguvad verest, inimesed kaotavad verd, ihud ja hinged on verised. Närbunud näo ja lootusetu südamega veavad jalgu järel miljoniliste armeede sõdurid ja eraisikud, mehed ja naised, vanurid ja lapsed üle maa, mis juba kaua aega tagasi oleks pidanud jooma küllastuseni verd ja pisaraid. Relvatehased vappuvad palavikulises kiiruses, valmistades uusi suurtükke, uusi pomme ja uut lõhkeainet, mille purustusjõud on endisest palju suurem.

Diplomaadid on ebaõnnestunud püüetes tuua lepitust maa peale. Keegi neist ei soovinud sõda, kuid keegi polnud ka valmis maksma tõelise rahu hinda.

Ja mis halvim: ka meie oleme kristlastena ebaõn-

nestunud. Me ei ole ebaõnnestunud üksnes püüdlustes mõjutada maailma poliitikat, vaid me oleme ebaõnnestunud rahu toomises kirikupoliitikasse. On paha tunnus, et oleme kasutanud suurema osa oma ajast ja väga palju jõudu, et võidelda üksteise vastu kahe maailmasõja vahelisel ajal. Kurb on tõdeda, et paljud ärkamiskohtadest, kus on rohkem jutlustatud, on kõige kõvemad pinnased, mida leidub meie nn kristlikes maades.

Kas viga on evangeeliumis?

Võibolla! – Mitte Kristuse evangeeliumis, kuid võibolla selles, mida meie oleme kuulutanud. Kõige rohkem on viga selles evangeeliumis, mida oleme elanud.

Oleme üldjoontes õnnestunud õpetuslikult, kuid me ei ole suutnud elada tõeks täielikku armastust. Siiski on see tähtsam kõigest.

Me oleme suutnud vestelda, innukalt ja vihaselt, kuid me pole ehk suutnud painutada ennast maha ja kanda teiste koormaid. Me oleme võidelnud elu eest, et kaitsta „meie oma” organisatsioonides ja

aadetes, kuid oleme suures osas unustanud, et suurim võitlus peaks toimuma enda ja teiste pääste nimel.

Kui oled nende lausete ees süütu igas mõttes, siis võin sind õnnitleda. Kuid pean langema põrmu ja tunnistama oma pattu.

Mida peab siis tegema?

Ei midagi muud, kui alandlikus palves ja meeleparanduses ning täie tõsidusega järgima Jeest Kristust tema sammudes – jätma oma patud – avama oma süda tema puhtale armastusele – ja elus tegelikult täitma tema käske ilma hetkekski solvumata nende peale, kes ei taha vastu võtta. *Sest armastus lepib kõigega, ta usub kõike, ta loodab kõike, ta talub kõike.*

Mõttele vaid, kui see ime toimub, et meist, põhjamaa kristlastest saaksid rahusõnumi viijad vihaküllasesse maailma! Kui Jumal oma armus tahaks hoida meid maailma-tulekahjust väljaspool, selleks et saata meid selle asemel kuulutama evangeeliumi, kui järgmine vaheaeg saabub! – Kui see saabub?

Vähemalt võime seda paluda.

Ravimit ei vajata üksnes maailma eliidi jaoks; meie ümbruskond vajab seda.

Sina võid teada mõnda vaest peret, kes elab linna ääremail varjupoolel. Sinu ja sinu kodu üle voolab päikese kuldne paiste igal hommikul, kuid selle vaese lese madalasse onni ei lange sellest vähimatki osa. Temale nagu ei jätkuks isegi päikese kiiri.

Võib olla, et keegi tema kasvueas poeg vajab uut ülikonda või ta saab väga rõõmsaks, kui võib ühe kuu raske tööga hangitud tulu kasutada värskenduseks, siis kui keegi maksab tema eest üüri- ja toiduarve.

On väga võimalik, et sinu läheduses on keegi haige, kes pole kuid näinud väiksematki metsalille sellel värvimata toolil, mis täidab ka ööpoti aset. Sina ei jää vaesemaks, kui saadad sinna väikese lillekimbu.

Siis on sinul arvatavasti keegi tuttav, kellel on läinud

väga halvasti. Ta on sattunud vanglasse. Tema töökoht on kaotatud, tema vanad sõbrad, kes aitasid teda allamäge, on tema unustanud; keegi ei usu teda ja tema hing puruneb valust.

Kuid ta on Jumala armastatud ja tervitus sinult teeks talle kindlasti palju head. Ehk saaks sellest vahend Issanda käes, süütama lootuse sädet ühes hinges, mis on muserdatud lootusetusest. See on väga võimalik. Kui sa õnnestud selles misjoniülesandes, ei ole sa asjata elanud.

Võibolla on sinu oma kodus süda, mis külmetab. Mõttele!

Soojenda seda südant. Tee seda kohe. Sest enne kui aimad, see süda peatub ja sünges kahetsuses vaatad sa alla hauda, mis peidab nii palju muresid – sinu pärast.

Siis on liiga hilja öelda „anna andeks” – liiga hilja osutada armastust sõnade ja tegudega – liiga hilja asetada lilli väsinud jalgade ette – liiga hilja saada allikaks Nutuorus. Sest see süda, kes oleks enim vajanud seda kõike, on surnud janusse.

Nutuorg vajab allikaid; ja sellisteks peame sina ja mina saama.

FRANK MANGS

Prohvet Taaniel III

Soovin veel midagi jutustada Taanielist, sellest, kuidas ingel tuli tema juurde ja ütles, et Jumal armastab teda. Sellest räägitakse Taanieli raamatu kaheteistkümnendas peatükis.

Üks teine ingel oli varem käinud tema juures ja öelnud sama. Arvatakse, et see oli seesama ingel, kellest rää-

gitakse Ilmutuse 1:13, kuidas ta tuli Johannese juurde Patmose saarel.

Inimesed muidugi mõtlesid, et Johannes oli Patmosel täiesti üks. Kuid ei, Jumala ingel oli koos temaga. Nii oli ka Taanieliga. Peatükis 10, salmides 5 ja 11 ta ütleb:

Ja ma tõstsin oma silmad üles ning vaatasin, ja ennäe,

seal oli üks mees, linased riided seljas ja niuded võõtatud Uufase kullaga.

Ja ta ütles mulle: „Taaniel, armas mees, pane tähele sõnu, mis ma sulle räägin, ja seisa seal, kus sa seisid, sest mind on nüüd läkitatud sinu juurde!” Ja kui ta minuga neid sõnu rääkis, seisin ma värisedes.

Ingel oli lähtunud kirkuse maalt, kuna Taaniel vajas tema abi. See oli juba teine kord, kui ta sai kuulda, et Jumal armastas teda. Ta sai sama sõnumi Jumalalt kõigil kolmel korral.

On meeldiv esitada need kallid sõnad, mis on mainitud peatükis 12, salmides 2 ja 3.

Ja paljud neist, kes magavad mulla põrmus, ärkavad: ühed igaveseks eluks ja teised teotuseks, igaveseks põlastuseks. Siis paistavad mõistlikud nagu taevaalaotuse hiilgus, ja need, kes saadavad paljusid õiguse teele, otsekui tähed ikka ja igavesti.

See oli ingli poolt antud lohutus Taanielile. See oli suur julgustus. Kõik me tahaksime särada. Iga ema soovib, et tema last pannakse tähele. Kui kellegi poega

koolis kiidetakse, et ta on klassi parim, räägib ema sellest uhkelt kõigile naabritele. Ja tal on selleks õigus. Kuid igaviku maailmas ei sära selle maailma suured kõige kirkamalt. Siin all säravad nad mõne aasta. Ja siis lähevad nad pimedusse.

Kus on need suured mehed, kes ei tundnud Taanieli Jumalat?

Kas nad särasid kaua?

Vaevalt teame midagi Nebukadnetsarist, arvesse võtmata neid seiku, mille kaudu oli ta seotud Jumala alandlike meestega. Ei räägita midagi sellest, et riigimehed hakkavad särama. Nad hiilgavad siin all mõned aastad või päevad. Kuid siis nad unustatakse. Vaata neid suuri, kes elasid Taanieli ajal! Kui targad olid nad oma nõupidamistes! Kui võimsad ja tugevad olid nad paljusid rahvaid valitsedes! Kuidas neid jumaldati nende maapealse elu kestel! Ometi on nende nimed unustatud ja maetud maa sügavusse.

Kas elab veel mõne filosoofi nimi, kes oli valedega saanud endale maine? Vaadake teadlasi, nii nagu nad ennast

nimetavad! Nad kaevavad välja haudu, otsides luuke-resid, mille abil nad püüavad tunnistada Jumala vastu. Nad surevad varsti ja nende nimed unustatakse. Kuid Jumala inimesed säravad. Just nemad on need, kes säravad nagu tähed läbi igaviku.

Taanieli surmast on möödunud üle 2500 aasta, kuid miljonid ja miljonid loevad ikka veel tema elust ja tegevusest. Nii saab olema pidevalt. Mida rohkem teda õpitakse tundma, seda rohkem teda armastatakse. Ta on hiilgamas üha kirkamalt, mida rohkem aega möödub. Tõesti, need kes paljusid õiguse teele saadavad, paistavad nagu tähed igavesti.

See suur õndsus, nii nagu ka teised Jumala suured õnnistused, kuulub kõigile tema omadele, kuigi neil ei oleks maist haridust ega suursugusust; nad kõik saavad hiilgama seal, kes on teisi õiguse teele saatnud.

Mõnel on täiesti vale arusaam Jumala rahvast. Nad mõtleavad, et üksnes vähesed peavad kuulutama Jumala sõna. Kui on küsimus inimhingede päästest, siis üheksa

inimest kümnest mõtleb, et see on üksnes jutlustaja ülesanne.

Nende pähe ei tule mõtet, et nad ise peaksid selles töös osalema. See on saatan, kes püüab hoida inimesi eemal sellest õnnistatud hingede võitmise tööst. Jumal soovib, et me igäiks osaleme selles.

Keegi üheteistkümnenda-aastane väike tüdruk tuli kord pühapäevakoolis minu juurde ja ütles:

„Kas te palvetaksite, et ka mina saaksin võita hingi temale?“

Sain tema pärast väga rõõmsaks – ja põhjusega. Temast on saanud meie maa üks tegusam hingedevõitja. Kui ta elab kuuekümnenda-aastaseks, jätkates samal viisil, võites iga aastaga neli või viis hinge Jumalale, on ta elu lõpuks võitnud kolm tuhat hinge Jumala kirkuse riigile.

Kui kaua võtab aega, enne kui see hingede võitjate hulk kasvab väehulkade taoliseks?

Te teate, et mägedelt voolav väike oja paisub oma paisumist, kuna palju teised väikesed ojad liituvad sellega. Lõpuks saab sellest nii lai jõgi, mille kaldal on suured

linnad ja rahvaste kaubalae-
vad liiguvad selle pinnal.

Nii toimub ka siis, kui üks-
ainus hing võidetakse
Kristusele, kuigi me ei saa
näha selle tagajärgi. Kuid
ühest saab tuhat, tuhandest
kümme tuhat ja sellest edasi
miljon. Me ei saa seda teada.
Teame üksnes seda, et krist-
lane, kes on paljusid õiguse
teele juhitanud, saab paistma
igavesti.

Vaadake neid vaeseid
kalamehi, Jeesuse jügreid,
kui harimatud nad olid! Nad
ei olnud just kõrgelt haritud,
kuid piisavalt suured hingede
võitmiseks. Pole olemas selli-
seid Jumala lapsi, kes ei saaks
teha tööd tema heaks. Inimesi
takistab nende enda soovima-
tus. Kui kellelgi on tahet,
annab Jumal ka oskuse. Me
vajame Jumala toetust. Abi
peab tulema temalt.

...

Jumala Poeg on surnud
ristil teie eest. Just seal, kus
olete, saate rääkida inimestele
Jumalast ja taevast. Olen
oodanud, et usklikud tun-
neksid muret teiste hingede
pärast. Siis ei mööduks ühtegi
õhtut, ilma et hinged kiirus-
taksid otsima Jumalat.

Murelikud hinged ootavad, et
keegi soojasüdameline krist-
lane juhataks neid Jumala
juurde. Kuigi nad on veidi
kartlikud, vestlevad nad siiski
meeleldi nendega, kes taha-
vad rääkida neile Jumalast.

Kui igaüks tahaks palve-
tada: „Hea Jumal, aita mul
võita mõni hing Jumalale
sellel nädalal!”

Mis oleks selle tagajärg?
Kui suur rõõm võiks olla
sellest üleval, Jumala taevas!
Kus tahes kohtame murelikke
hingi, peab uskuja olema alati
valmis aitama.

Keegi väike poiss, kes ma-
gas haigena voodis, kahetses,
et ta ei saa tegutseda Kristuse
heaks. Siis julgustas jutlustaja
teda palvetama. Need
inimesed, kelle eest see laps
palvetas, hakkasid üks teise
järel kahetsema oma patte ja
tunnistasid oma usku Kris-
tusesse. Kui poiss sai kuulda,
et keegi neist, kelle eest ta
palvetas, ei tulnud pöördu-
misele, pöördus ta seina poole
ja hakkas veel tulisemalt pal-
vetama.

Kui see poiss hiljem suri,
selgus tema märkmetest, et ta
oli palvetanud viiekümne
inimese eest, kelle nimed olid

tema ülestähendustes, kes kõik olid pöördunud enne tema surma. Kas võiks keegi öelda, et see väike poiss ei sära Jumala riigis? Jumal saab kasutada ka väikesi!

Mõni aasta tagasi tegin otsuse, et ma ei luba ühtegi päeva mööduda, rääkimata kellelegi tema päästest. Just selle kaudu kasvatas Jumal mind saama evangeeliumi kuulutajaks.

Kui me oleksime ustavad väikeses, võiks Jumal anda meile enamat. Kui Jumal ütleb sinule: "Mine ja räägi sellele mehele tema hingest," siis kuula teda. Nii saad võita palju hingi temale.

Kõndides ühel päeval tänavaristmikul, nägin kedagi meest toetumas tänavavalgustuse postile. Lubatu kohaselt läksin tema juurde ja küsisin:

„Kas sa oled usus?”

Ta hakkas kohutavalt vanduma ja käskis mind muretseda oma asjade pärast. Ta tundis mind, kuigi mina ei teadnud, kes tema oli. Samal õhtul oli ta öelnud ühele sõbrale, et ta pole kunagi varem tundnud ennast nii solvatuna. Siis oli ta palunud sõbral tuua

mulle teade sellest, et mina olin üksnes kahjustanud seda, mida ütlesin kaitsvat.

Selle mehe sõber tõi mulle sellise tervituse.

„Võib olla teengi rohkem kahju kui kasu,” vastasin. Võibolla olin tõesti eksinud. Sel juhul ei ole Jumal andnud mulle õiget lähenemisviisi.

Ühel õhtul kuulsin koputust uksele. Trepil seisis sama mees, keda olin kohanud tänavaposti juures. Ta soovis rääkida oma hinge päästest.

„Kas mäletate seda meest, keda kohtasite kolm kuud tagasi tänaval, kuidas ta teid söimas? Mul ei ole pärast seda olnud üldse rahu ega ole ma saanud magada. Mida peaksin tegema, et saada päästetud?” Langesime põlvile ja ma palvetasin tema eest.

Päev hiljem tuli ta keskpäevasele palvekoosolekule. Ta tunnistas Kristuse oma Päästjaks ja läks siis sõtta kristliku mehena. Ma ei tea kas ta suri lahinguväljal või kusagil lõunapiirkonna haiglas. Kuid ootan temaga kohtumist Jumala riigis. Kui sageli olen tänanud Jumalat selle eest, et ta saatis mind kuulutama surevatele patustele.

Olen alati pidanud parimaks isiklikku tööd. Jumala töö peab olema privaatne. Mõelge Meistrit ennast, kes rääkis isikikult nii Nikodeemosele kui samaaria naisele Jaakobi kaevul. Kuid mitmed tahaksid pigem rääkida kümnetele tuhandetele kui mõnele üksikule.

Tundsin kord meest, kes oli saanud rikkaks ja tahtis teha suuri asju Jumala riigi heaks. Siiski ei teinud ta midagi. Saladus oli selles, et ta ei tahtnud teha midagi väikest.

Õelge endale igaüks oma kodus, pühapäevakoolis või oma argitoimetustes: „Enne kui päike langeb, tahan võita ühe kadunud hinge Kristusele.”

Kui siis oled lõpetanud oma töö, võid särada nagu kalliskivi tema suure valge trooni ees.

Tahaksin rääkida teile, kuidas tulin mõttele anduda täielikult Jumala riigi tööle. Pärast pöördumist ei teinud ma pikka aega midagi. Põhjuseks oli see, et ma polnud jõudnud õigele kohale. Ma polnud mõelnud isiklikule tööle. Palvekoosolekutel tõusin küll seisma ja palvetasin

teiste eest, kuid ma ei läinud kunagi rääkima ega palvetama kellegi eest isiklikult.

Aastal 1860 toimus siiski muutus. Minu pühapäevakoolis oli siis õpetajaks keegi uje nooruk. Kuna teadsin, et tal oli tuline soov teenida Jumalat, andsin tema juhtida kooli raskeima klassi. See oli tõeliselt kohutav rühm, kuigi selle õpilased olid kõik tüdrukud. Tüdrukud kargasid ruumis ringi, naersid ja tegid igasugu trikke. Siiski oli sellel noorukil selles rühmas parem edu, kui kellelgi teisel varem.

Ühel pühapäeval, kui seda õpetajat ei olnud, võtsin klassi enda hoolde, kuid ebaõnnestusin. Neil ei paistnud olevat mingit muret oma vaimuliku olukorra pärast.

Päev hiljem tuli see noor-mees minu juurde. Raskesti ohates istus ta ühe kasti peale.

„Kuidas sul läheb?” küsisin temalt.

„Minul on verejooks kopsudest ja arst ütles, et ma ei ela enam kaua.”

„Ega sa ju karda surma,” ütlesin.

„Ei, seda mitte, kuid ma

kardan, et kui pean minema Jumala ette andma aru oma tööst, siis ei ole ma juhtinud ainustki oma pühapäevakoolilast Jeesuse juurde. Olen täiesti ebaõnnestunud. Ja enam ei suuda ma midagi teha.

Ta oli väga masendunud, isegi niivõrd, et pidin hankima tõlla, kuhu me mõlemad istusime ja sõitsime iga tema pühapäevakooli lapse juurde. Ta ütles igaühele neist: „Olen tulnud, et julgustada sind otsima Päästjat.”

Siis ta palvetas viisil, millist ma polnud kunagi varem kuulnud.

See kestis kümme päeva. Nende juures, kes elasid temale lähemal, käis ta sagedamini. Selle kümne päeva möödudes selle suure pühapäevakooli rühma iga laps oli andnud oma elu Jumalale.

Mäletan, kuidas nautisime armastussöömaaega tema lahkumisele eelneval õhtul. (Arst oli soovitanud tal minna lõunasse oma nõrga tervise tõttu.) See kogunemine oli nagu viibimine taeva eesõudes. Ta palvetas ja lapsed palusid, kuigi keegi polnud neid käskinud, ega teadnud

nad isegi, et oskavad palvetada. Lõpuks laulsime koos armastusest, mis ühendab imelisel viisil.

Oli kaunis suveõhtu, kui ta ära sõitis. Saatsin teda rongile. Ka kogu lasterühm oli tulnud teda teele saatma.

Kui seisime rongi ootamas, oleksime seisnud nagu taeva väravas. Huvastijätt oli rõõmus ja samal ajal kurb. Vastpäästetud laususid huvasti temale, kes oli juhatanud nad Jeesuse juurde. Kui lahkumisetk saabus, aitasime ta vagunisse ja see surev mees sirutas meile käe, sosistades: „Kohtume seal üleval.”

See juhtum, see imeline Issanda õnnistus, mis tulenes isklikust tegevusest, põhjustas selle, et jätsin oma toimetused ja andusin täielikult Issanda tööle.

Sõbrad, kui tahate kord särada Jumala riigis, peate hakkama tegema tema tööd juba täna. Kas me ei pühendu tegema seda otsust just nüüd:

„Soovin juhutada täna ühe hinge Kristuse juurde.”

D.L. Moody põhjal
raamatust „Suuri ilo”

Läkitus Eestimaale

18.05.2023 kõneles Kuresaare Siioni kirikus Ukraina pastor **Natasha Kvashnina**.

Tervitan oma Eesti peret saarel...

Oleme kõige õnnelikumad inimesed maailmas sõltumata sõdadest, sõjakuuldustest, maavärinatest, mis ka ei juhtuks. Meil on see, mida ei saa osta raha eest. Meil on tõeline aare, selline, mida ei saa meilt ära võtta, kuna see on meie sees.

Tulen sellest kohast, kus üheksa aastat tagasi algas sõda, Donbassist. Elasime väga hästi ja vabalt. Ukrainas saab evangeeliumi kuulutada takistamatult kõikjal...

Kui vaenlane tuli meie maale, me ei suutnud uskuda, et selline asi üldse on võimalik. Kuigi meid nimetati vendadeks, oleme väga erinevad rahvad.

Oleme Ukrainas näinud seda, mida paljudes raamatutes nimetatakse õuduseks. Mitte kõik inimesed, ka uskli-

kud, ei olnud selleks valmis, ega suuda seda aega üle elada.

Kui mürsud hakkasid langema meie majadele, siis paljud mitteusklikud inimesed lihtsalt surid südamerabandusse. Nad olid kogu elu panustanud oma majadesse. Nende kodu oli nende aare.

Kui nad nägid keldris istudes, kuidas see kõik hävines, siis nad mõistsid, et neil ei ole enam mitte midagi. Nende süda lõhkes ja nad surid. Nägin vahet selles: kui sinu aare on sinu sees, siis vaatamata sellele, kui sa kõigest ilma jääd, on sinu sees õigus, rahu ja rõõm.

Kohas, kus me teenisime, ei olnud vett kolm kuud, poolteist aastat ei olnud meil gaasi. Kuude kaupa ei olnud meil internetti, transport ei liikunud. Meil ei olnud midagi, mis kuulutanuks head.

Kõige selle juures olin ma kõige õnnelikum inimene. Seda on võimatu mõista mõistusega või selgitada, aga kui sa oled Jumala laps ja

tema tahtes ning oled alati ühenduses Isaga, siis oled sa õnnelik, lähed läbi kõigist raskustest ja rõõmustad.

Me sõitsime jalgratastega temperatuuril -20° ja $+35^{\circ}$ kümneid ja kümneid kilomeetreid, kuna tuli teenida inimesi erinevates asulates, kes vajasid vastuseid, lohutust ja lahendust, kellel oli hirm, paanika ja depressioon. Inimesed olid kaotanud töö, elamise ja sissetuleku, neil polnud lootust. Nad ei tahtnud ära sõita, vaid ütlesid: me sureme pigem siin, läheb nagu läheb.

Sinna, kus on valgus, tuleb lootus. Meie oleme valgus. Kogudus on valgus mäe tipus ja meie oleme nagu taskulambid jalgratastega. Nagu põlevad tõrvikud, sõitsime me asulast asulasse ja kuulutasime evangeeliumi.

Kui algas tulevahetus, võttis Jumal ära hirmu. Meie ei ole mingid kangelased. Kui oleksite elanud seal, oleksite teinud sama.

Paljud küsivad, miks ma sündsin sellisel ajal, miks mitte siis, kui oli rahulik.

Mina mõtlen, küll on hea,

et ma sündisin just sellisel ajal, et näha seda, mida inimesed polnud varem näinud.

Mida ma veel saan näha, sest on lõpuaeg! Millised imed ilmnevad, kuidas Jumal saab liikuma ja milline võimas ärkamine tuleb! Oleme osalised võimsas Jumala töös.

See on siis, kui me vaatame Jumala pilguga, kui oleme tema läheduses ja oleme Jumala kummardajad. Siis oleme õnnelikud ja näeme mitte nii, nagu see maailm näeb. Näeme nähtamatut, mis on igavene ega kao. Inimese elu on nagu aur, mis hetkeks tõuseb ja siis hajub.

Jumal andis mulle läkituse Eestimaa jaoks. Minu maa ja rahvas läbib praegu kõige raskemat perioodi ajaloos, kui linnad lihtsalt pühitakse ära maapinnalt: majad lendavad õhku, hukuvad lapsed, inimesed, sõdurid.

Kui liigun linnades, kus ei ole sõda, näen nii palju mehi ilma jala, käe või silmata, või on osa peast puudu; kes on sandistunud inimesed, kellel on sandistunud saatus. Ütlen: „Oo, Jumal, mida need

inimesed on läbi elanud!”

Nüüd on käes koguduse aeg, kus kogudus peab tõusma, tõstma võidulipu ja liikuma väes ja aus ning andides, et käed ja jalad kasvavad ning luuakse uued silmad. Jumalal ei ole miski võimatu, tema on meie käsi-
vars.

*Kes usub meie kuulutust ja kellele on ilmutatud Issanda käsi-
vars?*

Kelle sõna me usume? Kes on meie autoriteet? Vastavalt sellele me elame.

Lk 17:26-33: *Ja just nõnda nagu sündis Noa päevil, nii on ka Inimese Poja päevil: nad sõid, jõid, võtsid naise ja läksid mehele selle päevani, mil Noa läks laeva ja tuli veeuputus ning hävitas nad kõik. Nõndasamuti ka, nagu oli Loti päevil: nad sõid, jõid, ostsid, müüsid, istutasid, ehtasid hooneid, aga sel päeval, mil Lott lahkus Soodomast, sadas taevast tuld ja väävlit ning hävitas nad kõik. Otse niisamuti on sel päeval, mil Inimese Poeg ilmub. Kes sel päeval on katusel ja ta asjad on majas, ärgu tulgu alla neid võtma, ja nõndasa-*

muti see, kes on väljal, ärgu pöördugu tagasi! Tuletage meelde Loti naist! Kes iganes oma elu püüab hoida, kaotab selle, ja kes iganes selle kaotab, hoiab selle alles.

Jumal räägib kogudusele seda, et on usklikud, kes püüavad hoida oma elu, aga teised kaotavad selle. Ühed elavad endale neil viimseil päevil, enne kui ilmub Inimese Poeg.

Nii nagu oli siis, sama saab olema Jeesuse tuleku eel. Inimesed tegelevad oma asjadega. Ühed hoiavad oma hinge ja toidavad ennast ning elavad endale; aga teised on valmis kaotama oma hinge, nad võidavad hingi Kristusele, alanduvad.

On kaks kategooriat. Võid küsida endalt, kes olen mina sisemiselt.

Millises ajas me elame! Ärgem elagem illusioonides, et kõik on nii lihtne ja kena. Elame ajal, kui meie niuded peavad olema võõtatud, meie lambid peavad põlema, meil peab olema õigsuse soomusrüü, käes kaheterane mõök, peas päästekiiver ja jalas valmidus hea sõnumi kuulu-

tamiseks.

Pole aeg magada ega võtta elu lödvalt, olla leige. Me oleme ootamas Issanda tulekut. Kui me toidame oma hinge, siis me kaotame selle.

Mõned eakad ütlevad, et noored teostavad ärkamise, mida mina saan enam teha? See on vale. Sinu vaimul ei ole vanust. Sinu vaim on nagu tugev sõjamees. Sa võid olla võimas eestpalvetaja, olla veel üheksakümnesena tugev sõjamees. Jumal teeb panuse sinu peale.

Jälgides olukordi mind kurvastab, kuidas Jumala kogudus elab depressioonis, rõhutuses, vaevatuses. Nad ütlevad: „Oh, mis küll maailmas sünnib. Kõik on nii raske ja ilm on hukas.”

Kui meil oleks kõik see, mis on teil, siis me teeksimme õhus saltosid! Mõtlesime, kuidas Jumal on meid õnnistanud ja küll meil on palju.

Inimesed ütlevad: „Palveta minu eest, mul on selline depressioon.”

Jumal tahab, et kuuleksime tema häält. Ma ei usu, et Kristuses on depressiooni või

kaotust. Kurat võib küll igaüht rünnata, kuid Kristuses olen ma võitja. Mul on kogu relvastus ja meelevald seista vastu kuradile. Mul on meelevald astuda skorpionide ja kogu vaenlase väe peale ning miski ei tee meile kahju.

Jumal ei saa valetada. Kui sa oled selle sõnaga relvastatud, ei saa kurat sind murda ega võita, sest meie vägi ja võit on tema nimes ja sõnas.

Avame 5Ms 28:1-3: Ja kui sa tõesti kuulad Issanda, oma Jumala häält ja pead hoolstasti kõiki tema käske, mis ma täna sulle annan, siis tõstab sind Issand, su Jumal, kõrgemaks kõigist rahvaist maa peal. Ja kõik need õnnistused saavad sulle osaks ja tabavad sind, kui sa võtad kuulda Issanda, oma Jumala häält. Õnnistatud oled sa linnas ja õnnistatud oled sa väljal.

Jumal ütleb, et oled õnnistatud siis, kui sa kuulad tema häält. Miks on see oluline?

Mt 17:5: Kui ta alles rääkis, ennäe, helendav pilv varjas neid. Ja ennäe, hääl ütles pil-

vest: „See on minu armas Poeg, kellest mul on hea meel, teda kuulake!”

Teda kuulake. Tänapäevaste tehnoloogia ja sündmused arenevad nii kiiresti. Sa ei suuda neid jälgida. Tulevad uued seadmed ja uued seadused, sõjakuulutused ja erinevad sündmused. Me kuuleme tuhandeid häälti iga päev.

Maailm on lärmakas ja kurat püüab summutada Püha Vaimu häält: on eluliselt oluline kuulata Jumala häält. Me läbime kõik raskused ja oleme õnnistatud, kui me kuulame tema häält.

Kristlased, keda külastan, räägivad oma probleemidest: ma näen õudukaid, esineb haigusi, on probleeme lastega ja tööga. Neid kuulates taipan, et maailm on nende sõber. Aga sõprus maailmaga on vaen Jumala vastu.

Vahel mängib kellegi autos maailmalik muusika. Mõtlen, kas sa laseksid sama muusikat siis, kui Jeesus oleks sinu autos. See tähendab lülitada välja Jumala ligiolu automaatselt. Kas inglid saavad istuda seal-samas? Võib olla ainult siis,

kui nad kõrvad sulgevad.

Meie hing ei taha Jumala sõna, vaid lõbustusi, tahab toituda millestki, mis on vastu meie vaimule.

Maailm imbub kristlaste ellu, piirid hägustuvad, vahitakse ilmalikke seriaale.

Kellegi pastori juurde tuli kurat öösel ja ähvardas: „Ma hävitan sinu ja su koguduse. Sa ei jää sellesse linna.”

Pastor vastas: „Ma ei karda sind, sest see kes on minus, on suurem sellest, kes on maailmas.”

Kurat lahkus ja algasid rünnakud. Tema elus oli raske periood koos deemonlike rünnakutega tema perekonnale. Kuid rünnakud löödi tagasi ja Jumal õnnistas seda peret.

Kurat tuli uuesti ja ütles: „Mingi aja jooksul sa võitsid. Ma püüdsin küll rünnata sinu naise kaudu, aga ta ei vaata seriaale.”

Midagi tuleb märkamatuks üle meie ellu, moonutades Jumala kuju meis. Selles maailmas on kõik täidetud valedel, mõistepid on muudetud. Peame hoidma ennast rüvetamatuna sellest maailmast.

Jumala ja Isa silmis puhas ja laitmatu jumalateenistus on käia vaatamas vaeslapsi ja lesknaisi nende viletsuses ja hoida iseennast maailma poolt määrimata (Jk 1:27).

Jumal ei hoia sind puhtana. Sulle endale on antud selleks kõik võimalused. Sina pead valima, kas toita oma hinge või kaotada oma elu.

Kas käid puhtuses või elad nagu see maailm?

Jumala kuulamiseks pead olema samal lainel temaga, et kuulda, kuidas tegutseda nendel pimedatel aegadel. Maailm läheb pimedamaks, aga meie kohal särab suur valgus.

Tema lambad tunnevad tema häält ega järgne võõrale. Ole keskendunud temale ja tema hääle kuulamisele.

Mõned lähevad psühholoogi juurde ja paluvad nendelt hingelistelt inimestelt abi. See tähendab minna nii kaugele Jumalast ega üldse mitte kuulata teda.

Üks sõna Jumala käest võib lahendada iga probleemi, muuta kogu inimese elu ühe hetkega. Jumalal on sõna iga olukorra jaoks.

Millal viimati kuulsid Jumala häält ja said ilmutuse, millal Jumal rääkis sinule?

Iga Jumala laps võib kuulda Jumala Isa häält. Õige elab oma usust, sa ei tule läbi kellegi teise, ka abikaasa või pastori usuga. Oma ise usku, mis võib liigutada mägesid.

„Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kes usub minusse, see teeb neidsamu tegusid, mida mina teen, ja ta teeb nendest hoopis suuremaid, sest mina lähen Isa juurde”.

Kui ma toidan oma hinge, siis ma ei saavuta seda. Peame koristama ära kogu prügi oma elust. Peame alustama oma päeva Jumala sõnaga, mitte askeldustega. Taavet nautis hommikul ärgates Jumala ligiolu.

Kontrollin ennast sellega, kas nimi Jeesus on mulle magus. Siis olen tema lähedal. See on nagu mürr, mis voolab minu peale. Kui nimi Jeesus on mulle sama nagu teised nimed, pean jooksma salajasse kambrisse ja otsima tema palet, nautima teda ja jooksma tema juurde.

Me võime kõik probleemid lahendada kas oma jõust või

tema armuga. Valik on minu.

„Kuidas kogu inimkond suudab need raskused läbida?” küsisin Jumalalt.

Jumal vastas, et üks päev Issanda juures on nagu tuhat aastat ja tuhat aastat nagu üks päev. Me ei ole maal elanud miljoneid aastat. Meie maa on vana kuus tuhat aastat, see on kuus päeva. Jumala silmis on see kõigest kuus päeva.

Meie elu vältab ainult kaks tundi ja 15 min, või üks tund ja 30 min, kellelgi kõigest 40 minutit. Inimkond läbib elu kuue päevaga ja ees on igavik. Seitsmendal päeval hingas Jumal kõigest oma tegudest. Kogu inimkond katsutakse läbi kuue päevaga. Kuidas elad sina oma 2h ja 15 min või nelikümmend minutit?

Kuidas läbid need katsumused? Kas hoiad oma hinge või oled valmis selle kaotama? Kelle hulka kuulud sina? Kes oled sisemiselt?

Smith Wigglesworth seisis kord Niagara joa kõrval ja ütles: „Selline olen ma seespidiselt.”

Pidage aega kalliks, sest

päevad on kurjad. Me ei pea kaotama aega prügi peale, tühisusele või kadedusele.

Avage oma süda Jumalale, teenige teda kartuse ja väri- naga. Olge tulised vaimus. Teenige Issandat!

Käes on viimne aeg. Peame kuulama tema häält, sest viimseil päevil on see elu ja surma küsimus.

Ma lugesin lõpuaegade prohvetearingut David Wilkersonilt, mille ta sai 1978. aastal. Seal loetletakse kõike seda, mis praegu toimub.

Kui ta lasi trükkida selle sõnumi, et tulevad majanduslikud kriisid ja kõik muu taoline, siis tema sõbrad ütlesid talle: „See ei ole võimalik, see on vale, ära levita seda.”

Ta mõtles kaua, kas seda trükkida. Siiski ta avaldas selle ja läks siis koju.

Sellest sõnumist saad lugeda, kuidas valuutad lan- gevad ja kaotavad oma väärtuse, kuidas toimuvad majanduslikud kollapsid ja kriisid. Kui sa ei kuule tema häält, siis oled sa õnnetu. Kui tuleb kuri päev ja sa oled siis

nõrk, siis on su jõud tühine. Peame valmistuma seespidi-selt, olema nagu Niagara jagu.

Kui meie sees tõuseb Juuda lõvi ja siis tuleb see, kes on nagu mõirgav lõvi, siis päris lõvi mõire sinu sees summutab teise hääle.

Kes sa oled sisemiselt? Keda sa toidad? Kellele sa elad täna?

Räägin loo, mis juhtus suure sõja alguspäevil Butšas, kui raketid langesid, vene tankid sisenesid, õhuvägi viskas pomme alla ja inimesed olid šokis.

Kell oli 4 hommikul. Mis toimub? Inimesed jooksid majadest välja ja kellel ei olnud keldreid, jooksid mööda tänavat, et linnast välja pääseda. Aga juba oli õhatud sild, mille kaudu pääses linnast välja. Ees on vene armee. Inimesed ei teadnud, mida teha.

Selles linnas oli üks protestantlik kogudus ja pastor koos abikaasaga otsustasid mitte lahkuda, kuna tundsid, et peavad jääma linna. Nad jooksid kirikusse, avasid keldri ukseid ja hakkasid val-

mistama ette paika inimeste jaoks, et keldrisse tulnud saaksid seal mingi aja elada.

Inimesed, kellel ei olnud keldrit, jooksid sellesse kirikusse. Pastor mõtles, et ainult usklikud tulevad, kuid sinna tuli 70% mitteusklikke. Sellesse keldrisse tuli kokku 176 inimest koos oma väikeste lastega. Pastor koos abikaasaga hakkasid nende pärast palvetama, nad lugesid koos Jumala sõna ja toitsid neid.

Nad ootasid hetke, millal sealt väljuda.

Kümme inimest, kes ei olnud usklikud, ütlesid: „Meile aitab, me läheme välja, muidu me hukkume siin, iga päev raketid langevad ja me peame lahkuma.”

Pastor vastas: „Minu sees on ärevus, ärge tehke nii, vaid oodake.”

Nad vastasid: „Miks me peame sind kuulama?”

Nad istusid kolme autosse ja sõitsid vene kontrollpostide poole. Kui venelastel oli tuju, siis nad lasid inimesi läbi. Kui neil tuju ei olnud, siis nad tulistasid autosid koos laste ja

vanuritega. See ei omanud neile tähtsust. Seal oli sadu läbitulistatud autosid ja jalgrattaid.

Kui nad sõitsid välja, oli veidi hiljem kuulda tulistamist. Seal midagi toimus. Veidi hiljem said need inimesed autodest välja, nad roomasid ja peitsid ennast ning tulid tagasi keldrisse.

Pastor ütles: „Te peate olema sõnakuulelikud, kui olete selles kohas.”

Vene sõdurid nägid, kuhu need mehed jooksid ja tulid keldrisse koos automaatidega, pöörasid kõik pahupidi ja karjusid, et siin on relvad, ja et nad tapavad kõik.

Pastor ütles: „Peatuge, need on tavalised inimesed. Nad tulid siia ja on Jumala kaitse all. See on Jumala koda, te ei tee seda.”

Nad läksid välja ja olid väga kurjad.

Pastor ütles: „Me ootame seda hetke, kui Jumal ütleb, et me väljume.”

Sellest päevast möödus umbes kaks nädalat, kui pastor kuuleb: „Lahkuge.”

Tema sees on rahu. Ta

pöörduv kõikide poole. „Me pakime asjad ja läheme välja.”

Kõik ehmusid. „Aga seal tulistatakse autosid. Kohe algab tulevahetus. Meid on liiga palju. Võibolla grupi kaupa.”

Aga pastor ütles: „Kõik riietuge. Me läheme kõik välja.”

Kõik olid sõnakuulelikud, riietusid ja läksid kolonnis mööda tänavat. Oli täielik vaikus, polnud ühtegi mürsku ega kuulipilduja valangut. Nad läksid kontrollpunkti. Neid kontrolliti ja kõik 176 lasti läbi. Kõik jäid ellu. Kas kuulete: see on Jumala hääl.

Me ei tea, millised katsused meid tabavad. Kuid mis ka ei juhtuks, kui sa oled suuteline kuulma tema häält, kui sa oled puhas ja tema lainel, siis ei karda sa midagi. Sinu sees on shalom, sa oled tugev seesmiselt.

Kindlameelsele sa hoiad rahu, rahu, sest ta loodab sinu peale (Js 26:3).

Kui sa kuuled tema häält, siis on su vaim kindel ja sa ei karda. Kui saabuvad rasked ajad, näeme tuhandeid kordi

rohkem tema au, tema imesid, ingleid, Jumala liikumist ja tema väge, sest iga kuradi plaani vastu on tuhandeid ja miljoneid kordi suurem Issanda plaan.

Me ei pea kartma tulevasi aegu. Peame olema häälestatud tema lainele, olema tema talled ja kuulama tema häält. Kui tema on sinu kargane, ei ole sul millestki puudust. Siis sa läbid kõik olukorrad.

Me sooritame praegu erinevaid eksameid. Meil on kiusatus kuulda teisi häält, ter- vishoiuministeeriumi häält, presidendi häält, peaministri häält, on erinevad seadused. See ring aheneb. Kui sa kuulad tema häält, siis oled turvalisuses.

Kui vaja, avad ukse ja uksepakul on toit. Kui vaja, teleporteerib Issand su teise kohta. Kui vaja, annab Issand sulle toitu, mida toovad linnud. Jumal võib teha kõike, kui sa tõesti kuulad tema häält.

Paulus kirjutab: *Sest minu arvates ei vääri nüüdse ajastu kannatused mainimist tulevase kirkuse kõrval, mida*

meile ilmutatakse (Rm 8:18).

Kuus päeva ja need lühiajalised kannatused, aga ees on tema suur au. Kas sa tahad olla selles aus? Ära lase võimalust mööda ja kuula tema häält.

Jeesus, tänu et sa aitad meil kohendada oma lambid ja koguda õli, olles targad neitsid, kes kuulevad Sind ja kes tahavad alati olla osaduses Sinuga. Aita ära koristada prügi meie elust. Las Püha Vaim näitab igapähele, mis on takistuseks sinu ja tema vahel, mis segab kuulmast tema häält.

Sa armastad meid ja tahad osadust ning Sinu hääle kuulmist. Tee oma töö meie südames. Muuda meie elu. Ava meie kõrvad. Sa ütlesid: kellel on kõrvad, see kuulgu. Sul võivad olla kõrvad ja mitte kuulda. Las tema hääle kuulamine olla prioriteet sinu elus.

Anna meile nälga ja janu Sinu sõna järgi. Tahame näha Sinu au. Las me olla armunud Sinusse. Tänu Sulle, Issand. Aamen.

(Avaldatud lühendatult)

Alandumine paastu kaudu

Tunnistagem 1. Peetruse 5:5-11.

Jumal paneb suurelistele vastu, aga alandlikele annab armu. Alanduge siis Jumala võimsa käe alla, et tema teid ülendaks õigel ajal; heitke kõik oma mure tema peale, sest tema peab hoolt teie eest! Olge kained, valvake! Teie süüdistaja, kurat, käib ringi nagu mõirgav lõvi, otsides, keda neelata. Tema vastu seiske kindlalt usus, teades, et neidsamu kannatusi on pandud kogema kogu kristlaskond maailmas. Aga kogu armu Jumal, kes teid on kutsunud oma igavesse kirikusse Kristuses Jeesuses, parandab, kinnitab, tugevdab ja toetab teid, kes te üürikest aega olete kannatanud. Tema päralt olgu võimus igavesest ajast igavesti! Aamen.

Vaatame 3. Moosese 16:29-31. Siin on teemaks Suur Lepituspäev, mida juudid nimetavad Yom Kippuriks. See on olnud juudi kalendri kõige suurem püha 3400 aasta kestel selle raamatu

sõnadest alates.

Jumal rääkis Moosese kaudu Suurest Lepituspäevast: *See olgu teile igaveseks kohustuseks: seitsmenda kuu kümnendal päeval peate alandama oma hinged; ja te ei tohi teha mitte mingisugust tööd, ei päriselanik ega võõras, kes teie keskel elab, sest sel päeval toimetatakse lepitust teie eest, et teid puhastada; te peate saama puhtaks kõigist oma pattudest Issanda ees! See olgu teile täielikuks hingamispäevaks; siis alandage oma hinged, see olgu igaveseks kohustuseks!*

Need on võimsad sõnad: "... see olgu teile igaveseks kohustuseks!" Seda ei muudeta kunagi. Juudid on seda määrust täitnud 3400 aastat, tähistades Yom Kippurit. Isegi koonduslaagris pidasid nad seda püha.

Apostlite 27:9 räägib paastupäevast. On ka teisi viise hinge taltsutamiseks, kuid kuna Jumal käskis meil oma hinge distsiplineerida,

pidas ta silmas paastu.

Sõna "paast" võib inglise keeles mitut moodi öelda. Kord jutlustasin ühe baptistivennaga koos, kelle nimi oli Clarence Fast (fast= ingl.k paast) Häälidasin tema nime "Faast", kuid tema tahtis, et ma ütleksin "Fääst". Minu meelest ei kõla "Fääst" eriti loomulikult.

Defineerin paastu nii: olla ilma toiduta vaimsel eesmärgil. See ei puuduta tingimata joomist, mõned juudid ei söö ega joo 24 tundi Yom Kipur ajal. Kuid olla kolm päeva joomata on ohtlik, seda ma ei soovita.

Tunnen jutlustajat nimega Tommy Hicks, kes rändas läbi terve Argentiina ja ei söönud ega joonud 17 päeva. Mooses oli ilma söögi ja joogita 40 päeva, kuid ärge proovige seda üle kolme päeva, kui te pole sellises Jumala üleloomulikus ligiolus, nagu Mooses oli.

Paast ei tähenda üksnes söömata olemist, vaid toidust hoidumist vaimulikel eesmärkidel. Miks nõudis Jumal Iisraeli rahvalt sellist hinge

taltsutamist?

Sana "distsiplineerima" on karm sõna. Seda kasutatakse (ingl. k. afflict – piinama) vägistamise kontekstis, mis tähistab alistamist. Sõna tähendab alistamist, alandamist ja inimväarikusel tallamist.

Jumal tahab, et me alandaksime ja alistaksime oma hinged, hüljates oma eneseväarikuse. Ta ütles Iisraeli lastele: "Kui te ei tee seda igal aastal, pole te enam Minu rahvas."

Jumal peab selle seaduse täitmist väga tähtsaks. Miks?

Peame mõistma hinge tegutsemisviisi. Inimene on kolmainus olend, loodud meenutama Kolmainu Jumalat. Vaim, hing ja ihu. Ma ei hakka seda analüüsima, kuid oma olemuselt on hing ego ehk "mina".

Mitmete teoloogide arvates on hingel kolm funktsiooni: mõistus, tahe ja emotsioonid. Õigem järjekord oleks: tahe, mõistus ja emotsioonid. Lihtsustatult öeldes ütleb inimese hing: "Tahan, mõtlen ja tunnen."

Meie igäihe hing on väga uhke ja ennast ülistav. Jumal ütleb: "Kui tahate Minu õnnistust, peab igäüks õppima seda uhket ja omakasuahnet iseennast alandama."

Meenutan ühte advokaati, kes kuulab mu paastuteemalist jutlust. Tema arvates oli see hea idee ja ta otsustas: "Paastun 24 tundi."

Tema paast oli ränk. Iga kord, kui mees möödus kohvikust või saiakioskist, suutis ta vaevu kiusatusele vastu panna. Ta pidas siiski vastu. Ta ütles kõhule: "Oled tekitanud mulle täna palju probleeme. Oled taltsutamatu, seetõttu karistan sind veel. Paastun ka homme."

See on hinge taltsutamine, alandumine Jumala distsipliini ja valitsuse alla. "Kui te seda ei tee, pole te enam Minu rahvas."

Väidetakse, et meile Ta nii ei ütle. Ma ei väida, et Ta ütles seda ka meile, kuid ma ei tea ka põhjust, miks oleksime erand.

Psalmis 35:13 ütleb Taavet. Loen sellest vaid viimase osa:

"Aga minul... oli kotiriie kuueks."

See on märk kurvastumiest. Paast ja kurvastumine on lähedased. "Ma kurnasin oma hinge paastumisega..."

Modernses inglise tõlkes on väljend "kurnasin end", heebreata k. tekstis on "kurnasin oma hinge". See on ametlik tõlge, kuid muudab ähmasemaks seda, et Taavet räägib oma hingest. "Ma kurnasin oma hinge paastumisega..."

Selles on üks põhjus, miks Taavet ellu jäi. Tal oli hulgaliselt probleeme ja ta ei käitunud alati õigesti, kuid ta õppis alanduma ja "oma hinge kurnama". Just see tegi temast suure Jumala mehe.

Iga korralik Jumala teener peab õppima oma hinge alandama. On ka teisi viise selle tegemiseks, kuid paast on õige piibellik viis.

Tsiteerisime koos 1. Peetruse 5. peatüki salme, kus Peetrus ütleb: "Alanduge Jumala vägeva käe alla."

See on Piiblile vastav tähtsaim meetod – on ka teisi meetodeid – ja viis, kuidas

kurnata või distsiplineerida hinge, on paast.

Toon järgmisena sellest mitmeid ajaloolisi näiteid. Kõigepealt VT-st ja siis UT-st.

Kui sain päästetud 1941. aastal, ei tundnud ma üldse Piiblit. Ometi polnud ma anglikaanina ka täiesti piiblivõõras. Anglikaani kiriku suur tugevus on selles, et jumalateenistusel loetakse päeva piiblitekst ette.

Tundsin veidi Piiblit, kuid ei saanud sellest vaimselt aru. Olin 24-aastane. Olin saanud hariduse Inglismaa parimates ülikoolides, kuid ma polnud kunagi kohanud kedagi, kes oleks väitnud, et ta on uuesti sündinud. Ma ei teadnud, et selline kogemus on üleüldse võimalik.

Siis kohtusin Jeesusega draamaatilisel viisil: keset ööd armee barakis. Ma ütlen teile: te võite teha igasuguseid asju ja püsida seejuures muutumata. Võite palvetada, käia kirikus, allkirjastada lubadusi ja jääda ikka samasuguseks.

Kuid kui te kohtate Jeesust, pole te enam samasugused nagu enne. See on

revolutsiooniline!

Olen minemas rääkima noortele revolutsioonilisest sõnumist, sest evangeelium on revolutsiooniline. Kui see pole revolutsiooniline, pole see evangeelium.

Ma ei teadnud siis veel, et Jumal räägib inimestele, kuid omal viisil Ta ilmutas mulle, et Ta soovib, et paastuksin ühe päeva nädalas. Uhkustamata tunnistan, et olen teinud seda alates 1941. aastast kuni tänaseni.

Tihti olen paastunud pike-malt, isegi kolm nädalat või kauem. Arvutasin äsja, et sel ajal, mil olen olnud kristlane, olen paastunud rohkem kui 3000 päeva ehk rohkem kui 8 aastat.

Kui Jumal oleks mul palunud paastuda 8 aastat, oleksin ehmatanud, kuid ühe päevaga nädalas on läinud hästi. Ma ei lakka kunagi paastumast. Se on nii tähtis.

Vaatame mõningaid Piibli paastujaid.

1. Saamueli raamatu viimane salm on huvitav. Olin Londonis pastoriks ja

otsustasin nädal aega paastuda. Siis tuli mõttesse, et kas keegi üldse on seda teinud ja ellu jäänud. Mõtlesin, et mina jään ellu. Ütlen teile, et inglased soojendavad oma kehasid, mitte oma maju.

Ilm oli külmenemas ja ma mõtlesin, kuidas edukalt nädal aega paastuda. Mulle jäi silma 1. Saamueli raamatu viimane salm, mis räägib Gileadi Jaabesi elanikest. *Seejärel nad võtsid nende luud ja matsid Jaabesisse tamariskipuu alla ning paastusid seitse päeva.*

Need on 1. Saamueli raamatu viimased sõnad. Ütlesin endale, et kui nemad seda suutsid, suudan minagi. Pealegi olid nad maaharijad, kes pidid hoolitsema põldude ja loomade eest. Nad ei võinud lihtsalt istuda ja laiselda. Kuid ikkagi paastusid nad seitse päeva.

Jumal avas mu südame mõistma, et need 1. Saamueli raamatu viimased salmid on pöördepunktiks. Esimese Saamueli raamat on Iisraeli ajaloos laostumise, tapmise, ja lõhenemise aeg. Esimese Saamueli raamatu lõpus savutasid

vilistid Iisraeli laste üle võidu ja ajasid nad nende linnadest minema.

Iisraellased põgenesid Jordani idapoolle. Taavet läks tagasi Siklagisse, kuid amalekid olid linna vallutanud ja selle põletanud ning võtnud vangi Taaveti ja tema meeste naised ja lapsed. Hullemat olukorda ei suuda endale ette kujutada. Kuid 1. Saamueli ja 2. Saamueli raamatud on vastanduvad.

2. Saamuuel on elustumise, ühinemise ja võidu raamat. Mis muutis rahva saatuse? Gileadi Jaabesi meeste tegu. Paastu olulisust ei saa üle rõhutada. Jaabesi meeste paast muutis olukorra. See oli pöördepunktiks.

Vaatame teisi tuntud paastujaid, nagu näiteks prohvet Joona Joona raamatu kolmandas peatükis. Enamikule on Joona lugu tuttav. Ta oli prohvet, keda Jumal õhutas minema itta Niineve linna. Kuid Joona läks vastasuunas, suundudes läände.

Olen analüüsinud Joona iga sammu, mis viisid teda allapoole. Ta läks mägedelt

tasandikule, tasandikult linna, linnast laeva peale ja laeva pealt merre!

Las see olla teile hoiatuseks. Ärge laske Jumala sõnal liugu, muidu viib iga samm teid allapoole.

Joonal on üks mu lemmiktelgelasi. Räägin, mis juhtus 1971. aastal. Karismaatilise ärkamise ühel kasterikkal varahommikul, kui rohi oli veel kastene, mis on nüüdseks haihtunud, oli mul kolm tuntud jutlustajast sõbra: Bob Mumford, Charles Simpson ja Don Basham. Tegutsesime ambitsioonitult, kuid rääkisime, et Jumal on meid kolme kokku toonud või juhtinud.

See tundus olevat teistele Kristuse ihu liikmetele ohumärgiks. Dennis Bennet, Seattle'i episkopaalkiriku pea, oli tollase suurima kiriku juht Seattle'is, kus olin lühikest aega pastoriks.

Juhid otsustasid, et nad peavad tegema midagi, kuna koguduses esines lõhesid, lahkkelisid ja valekäsitusi. Nad kutsusid kokku kõik tuntud karismaatilised jutlustajad, kes reisisid mööda

Ameerika mandrit nagu laevad edasi-tagasi, möödudes teineteisest öösel, kuid mitte kunagi kohtudes.

Nad ütlesid, et neil pole rahalist võimalust maksta meie reise eest, kuid nad saadavad meid igal öhtul paarikaupa mõnesse kohalikku kogudusse ja seeläbi saaksime vajaliku reisiraha. See polnud just väga vaimulik põhjus meid välja saata, kuid oli, mis see oli. Nad kinnitasid ka meile, et me ei satu kordagi kokku sama jutlustajaga.

Esimesel öhtul läksin Larry Christenseniga koos ja teisel öhtul koos Larry Christense-niga. Sama juhtus ka kolmandal öhtul.

Minu esimene naine Lydia oli taustalt taani luterlane ja temale mõjus luteri pastor nagu punane rätik härjale. Alles oma elu lõpus sai ta sellest üle.

Minagi olin mõelnud, et häid luterlasi pole olemas. Pean seda enese häbiks tunnistama. Kuid kolm öhtut koos Larry Christenseniga muutsid mu arvamuse. Peab ütlema, et on

olemas vähemalt õige luterlane. Oleme sõbrad sellest ajast alates.

Meid oli suures saalis kokku 30–40 inimest ja me vaatasime üksteisele otsa, teadmata, mida teha. Lõpuks ütles üks katoliiklik vend: "Pean teile tunnistama, et kardan teid kõiki."

Kõik tundsid sama. Ma ei tea, mida me sellega saavutasime. Terve päev kulus meil selleks, et jutlustada veega ristimisest.

Kogukonnas, kus oli katoliiklasi, episkopaale, presbüterlasi, baptiste ja nelipühilasi, oli veega ristimine väga tabu teema. Pool päeva rääkisime deemonitest ja mina olin selles teemas erilise tähelepanu all.

Meie koosolekud lõppesid ja ma sain sealt mitmeid sõpru, kellega olen kogu elu suhelnud. Tänu Jumalale selle eest!

Tundsin mõningaid kohalikke Seattle'i pastoreid. Nad ütlesid, et need koosolekud on raha kogumiseks ja mitte Seattle'i linna evangeliseerimiseks.

Tegelikuses oli meie koosolekutel suurem mõju Seattle'i linnale kui ühelgi evangeelsel koosolekul.

Istudes lennukis tagasiteel Fort Lauderdale'i, mõtlesin: "Kuidas on võimalik, et üritus, mille eesmärgiks pole evangeelne kuulutustöö, kannab rohkem vilja kui evangeelne üritus, mis on selleks mõeldud?"

Siis küsisin mõttes midagi Jumala käest ja kuulsin Teda oma sisimas ütlevat: "Ütle, kes oli probleemsem, kas Joonas või Niineve elanikud?"

Mõtlesin asja üle ja vastasin: "Issand, kui said Joonaga asjad korda, polnud Niinevega üldse probleeme."

Jumal rääkis mu sisemuses: "Kui saan jutlustajatega asjad korda, pole inimesed enam probleem."

Ta ei öelnud: "Teiste jutlustajatega."

Pangem tähele, et siin on peidus oluline tõde. Pärast seda Bob Mumford, Charles Simpson, Don Basham, Ern Baxter ja mina kogusime Kristuse ihu kokku. See oli

lihtne. Jumala rahva saab kokku, kuid jutlustajaid ja pastoreid on raske kokku tuua.

Möistsime seda ja ütlen kriitikata, et mitte lambad ei löö karja laiali, vaid karjased. Lambad saab kokku tuua, kuid karjaste kokkutulemine vajab imet.

See oli väike niidiots Joonas loos. Teame, et Joonas sai teise võimaluse. Tänu Jumalale selle võimaluse eest!

Joonas 3. ptk: Siis Joonas võttis kätte ja läks Issanda sõna peale Niinevesse; Niineve oli suur linn Jumala ees: kolm päevateekonda. Ja Joonas hakkas linna läbi käima; käies esimese päeva teed, ta hüüdis ja ütles: "Veel nelikümmend päeva ja Niineve hävitatakse!" Ja Niineve mehed uskusi Jumalasse, kuulutasid paastu ja riietusid kotiriidesse, nii suured kui väikesed.

Tõdesin: "On see alles vägev!" Miks Joonas lihtsad sõnad mõjusid nii võimsalt sedavõrd suurele ja patusele linnale?

Jõudsin sellise järelduseni,

et see tulenes sellest, et teda oli vaala kõhus läbi katsutud. Nii ei rääkinud ta Jumala kohtust teoreetiliselt, vaid oma kogemusest lähtuvalt.

On hämmastav, et kogu Niineve, paha ja vägivaldne linn, kõik elanikud ülikutest kuni lihtrahvani parandasid meelt. Nad kuulutasid välja paastu, kui keegi ei tohtinud süüa ega juua, isegi mitte kari. Terve linn paastus.

Kuskil mujal Piiblis pole minu arvates niivõrd suurt paastu. On hämmastav, et Niineves oli üks prohvet üks kord ja kogu linn parandas meelt, kuid Iisraelis oli mitu korda mitmeid prohveteid, kuid seal ei sündinud kunagi Niineve sarnast meeleparandust.

Vanasõna ütleb: "Tuttavlus tapab väärtustamise." See on paljudel puhkudel tõsi. Piibel on niivõrd tuttav meile, et see ei avalda enam mõju.

Pole vaja minna sügavamalt Niinevesse. Ühe või paari päeva paast muutis Niineve ajaloo. Linn sai Jumala kohtu ees ajapikendust ligi 100 aastat. On huvitav, et Niineve

jäi alles, kuid Põhja-Iisrael mitte, ja Jumal kasutas Niinevet vahendina Põhja-Iisraeli hukatuses.

See on meile õpetuseks. Üleni paha paganlik linn muutus palve ja paastu abil.

Järgmisena vaatame Estri lugu Estri 4. peatükis. Kindlasti teavad kõik Estri lugu. On hea rääkida inimestele, kes tunnevad oma Piiblit. Kui rääkida tänapäeva noortele, pole neil aimugi, mida Piibel räägib ja õpetab. Kui rääkida neile Peetrusest, siis nad isegi ei tea, kes ta selline oli. Mõni ei tea isegi seda, kes Jeesus on.

Olukord on kohutav ja me peame midagi ette võtma. Juudid Iisraelis ei paastunud ega parandanud meelt, siis kui Iisrael oli vaba ja iseseisev maa. Kui nad küüditati ja kui Haaman kavatses juute hävitada, parandas kogu rahvas meelt ja paastus.

Võibolla on meie olukord samalaadne. Oleme vabad ja iseseisvad teatud piirini. Kas kasutame oma vabadust õigesti või ootame, kuni see meilt ära võetakse? Ja alles

siis teeme seda, mida tegid juudid Suusa linnas? Nad alandusid ja mõistsid, mida Jumala sau teeb. Nad olid Jumala distsipliinis.

Kallid õed ja vennad, palvetan, et me ei peaks minema sama teed pidi. Lihtsalt võib juhtuda, et kaotame oma iseseisvuse ja vabaduse ning siis leiname seda, et me ei kasutanud oma vabadust paremini.

Vaatame Estri raamatut. Oli välja antud käsk, et kõik juudid tuleb tappa. Mordokai, Estri nõbu, oli tõstnud Estri kuninganna staatusesse, kuid keegi ei teadnud, et ta oli juuditär.

Mordokai saatis sõnumi Estrile kuninga paleesse 4:13: *Siis Mordokai käskis Estrile vastata: "Ära mõtle, et sa kuningakojas paremini pääsed kui kõik muud juudid! Sest kui sa sel ajal tõesti väikid, tuleb juutidele abi ja pääste mujalt, aga sina ja su isa pere hukkute! Ja kes teab, kas sa mitte ei olegi just selle asja pärast pääsenud kuninglikku seisusesse?"*

Siis Ester käskis Mordokaile vastata: "Mine kogu

kokku kõik Suusanis leiduvad juudid ja paastuge minu pärast; kolm päeva ärge sööge ega jooge ei öösel ega päeval. Minagi paastun oma teenijatega nõnda. Ja siis ma lähen kuninga juurde, kuigi see pole seadusepärane. Aga kui ma hukkun, siis hukkun!"

Siis Mordokai läks ja tegi kõik nõnda, nagu Ester teda oli käskinud. (Ta oli otsustanud oma eesmärgi täita.) *Ja kolmandal päeval pani Ester selga kuninglikud rõivad ning astus kuningakoja sise-õue...*

Seaduse järgi pidi kutsutama külaline tapetama, kui just kuningas ei osutanud kuldkepigaga tema suunas. Minu meelest on see eriline. Ester paastus ja palvetas, kuid kui ta läks kuninga juurde, riietus ta kuninglike rõivastega.

Seaduse järgi ei tohtinud paastu ajal kuninga juurde minna. Pärast paastu saab ka kogudus endale justkui kuninglikud rõivad ja kogudus on siis nagu kuninganna.

Olen pidanud sel teemal väikse jutlusesarja: "Ester-

kuninganna, keda Jumal otsis."

Ester on mind palju mõjutanud. Ta muutis oma maa ajalugu: tema ja juudid, kes paastusid. Kui tahame oma ajalugu muuta, on tõhusaim viis selle teostamiseks paastuda ja palvetada, sest seda tähendab alanduda. Nii taandub meie ego ja teeb ruumi Jumala tegudele.

Vaatame ka Esra raamatus pagendusest saabuvald juute (Esra 8:21-23).

Esra oli saanud Pärsia kuningalt ülesande viia rühm juute Baabüloni vangipõlvest Jeruusalemma. Reis oli pikk ja kulges läbi vaenlaste maa- ja hõimualade. Reis oli ohtlik, kuna Esral oli peale naiste ja laste kaasas ka kallid templinõud.

Tema mureks oli: "Kuidas olla teekonnal kaitstud?"

Ta ütles: "Oleksin võinud küsida kuningalt ratsa- ja jalaväeüksust, kuid ütlesin kuningale, et Jumal hoolitseb nende eest, kes Teda teenivad."

Siin on kuulutustöö prob-

leem. Peame kogema ise seda, mida kuulutame. Kogemustest tunnistamine on rääkimise põhjus.

Edasi juhtus nii, Esra 8:21: *Ja ma kuulutasin seal Ahava jõe ääres paastu, et me alandaksime iseendid oma Jumala ees ja paluksime temalt õnnelikku teekonda enestele ja oma lastele ja kogu oma varale. Sest mul oli häbi kuningalt küsida sõjaväge ja ratsanikke, et need kaitseksid meid teekonnal vaenlaste vastu, vaid me rääkisime kuningaga ja ütlesime: "Meie Jumala käsi on heana kõigi peal, kes teda otsivad, aga tema võim ja viha on kõigi vastu, kes tema hülgavad." Nõnda me paastusime ja otsisime selles asjas abi oma Jumalalt, ja tema kuulis meie palvet.*

Nad jõudsid kaitstult Jeruusalemma. Seoses sellega ütlen koolitatud ameeriklastele midagi. Inglasena olen mõistnud ühte: selle maa ajaloo lähtepunkt on ühine palve ja paast. Kas teadsite seda?

See, mida sain teada, on vapustav.

Loen lõigu oma raamatust "Ajaloo kujundamine palve ja paastu abil". Kuna olen kõrghariduse saanud Cambridge'i ülikoolis ja kuulunud *King's College*'i õpetajate hulka, huvitas mind, kui paljud Ameerikasse kolinud vaimsetest liidritest olid hariduse saanud Cambridge'is.

Kolm vaimset juhti, kes emigreerusid esimestena, olid Richard Clyfton, John Robinson ja William Brewster.

Clyfton oli traditsioonilise Scrooby koguduse vanem Inglismaalt, Robinson oli Leydei koguduse vanem Hollandist (nad emigreerusid, et säilitada oma usuvabadust.) Brewster oli juht, kes purjetas Ameerikasse Mayfloweril. Need kolm olid õppinud Cambridge'i ülikoolis.

John Robinson läks koos palveränduritega Hollandisse, kus usukuulutajad olid kaitstud ning kus võis vabalt usku praktiseerida, samal ajal kui Inglismaal seda ei lubatud.

Kui nad olid Leydenis ja kavatsesid minna edasi Plymouthi kaudu Ameerikasse, siis enne ärasõitu Leydenisse

palvetasid ja paastusid nad ühe ööpäeva. Paastus osales kogu kogudus, mehed, naised ja lapsed.

Nii kõlab Robinsoni kõne lõpuosas, mis on kirja pandud Verna Halli raamatus: "Konstitutsiooni kristlik ajalugu": "Oleme minemas pikale teekonnale, mis eraldab meid teist. (Tunnen seda melanhooliat, milles nad tookord olid.) Jumal teab, kas ma elan ja näen veel teie nägusid. Kas see oli Jumala eesmärk või mitte, kogusin koguduse Jumala ja Tema õnnistatud inglite ette, et järgiksin Tema juhatust nii, nagu olen järginud Kristust. Kui Jumal peaks meile midagi ilmutama sel viisil, nagu Tema paremaks peab, siis võtke see vastu nii, nagu võtsite vastu tõe, mida teile kuulutasin. Olen kindel selles, et Jumal annab rohkem tõe ja valgust läbi Oma Püha Sõna."

See suhtumine meeldib mulle. Me ei tea, mida kõike saab Jumal veel tegema. Nad paastusid ja palvetasid härdalt terve ööpäeva. Siis nad astusid laeva ja purjetasid Plymouthist Inglismaalt

Massachusettsisse, Plymouthi. See oli seeme, millest on kasvanud see võimas rahvas (USA).

On aeg, et te pöörduksite tagasi oma juurte juurde, et te näeksite, millised jõud on liikvel.

Siin päästeti ka okultism lahti. Sellest hoolimata oli vaimsus selle maa algjõude.

Nüüd liigume Uude Testamenti. Paljud ütlevad: "See on Vana testament! Selli-seid asju tehti Vana testamendi ajal."

Vennad-õed, see on vale. Parim Uue testamendi paastu näide on Jeesus.

Luuka 4:1 on Jeesus oma kuulutustööd alustamas. *Jeesus aga, täis Püha Vaimu, tuli tagasi Jordani äärest, ja aeti Vaimu läbi kõrbe, kus ta oli nelikümmend päeva kuradi kiusata. Ja ta ei söönud midagi neil päevil. Ja kui need täis said, tuli talle nälg.*

Vahel juhtub nii, et paastu ajal pole nälga, kuid kui paast läbi saab, ärkab näljatunne.

See juhtus enne seda, kui Jeesus kuulutustööd alustas. Ta ei kuulutanud avalikult kusagil, enne kui ta oli olnud nelikümmend päeva kõrbes paastudes, palvetades ja Jumalat otsides.

Salmis 1 öeldakse, et Jeesus oli täis Püha Vaimu.

Paastumise lõppedes salmis 14: "Jeesus tuli Vaimu väes tagasi Galileasse..."

Selgitan teile paari asja: on üks asi olla täis Püha Vaimu ja teine asi kuulutada Püha Vaimu väes.

Kuidas saada väge? Paastu ja palvega.

Paljud kristlased, keda tunnen, on täitunud Vaimuga, kuid neil pole kübetki Jumala väge, kuna neis valitseb vana loomus. Piibli järgi tuleb Vaimu vägi paastu ja palvega.

Mäejutluses kasutas Jeesus sõnu "kui sa". Mt 6:2: "Kui sa nüüd almuseid jagad," Ta ei öelnud "kui otsustad aidata", vaid aidates vaeseid. Ta pidas seda iseenesestmõistetavaks, et aitame vaeseid. "Siis, kui palvetate...", mitte "kui otsustate palvetada".

Salm 16: "Kui paastute...", mitte "kui otsustate", vaid paastudes (Eestikeelses piiblitõlkes kasutatakse "kui palute", "kui paastute" jne).

Jeesus pidas paastu sama iseenesest mõistetavaks kui vaeste aitamist ja palvetamist.

Teate ka jüngreid nõnda tegevat. Kui rääkida jüngrite ja koguduseliikmete erinevusest, siis on üks erinevus: jüngrid paastuvad, koguduseliikmed võivad, kuid ei pruugi paastuda.

Vaatame Apostlite tegude 13. peatükis algkoguduse põhimõtteid. Siin räägitakse esimeste misjonäride väljasaatmisest. Isegi sõna "misjonär" polnud veel kasutuses, vaid neid hüüti apostliteks. See on kogu kirikuajaloo pöördepunktiks.

Apt 13:1: *Aga Antiookias olevas koguduses oli prohveteid ja õpetajaid: Barnabas, Siimeon, keda hüüti Nigeriks, Luukius Küreenest, Manaeen, kes oli kasvanud üles koos nelivürst Herodesesega, ja Saulus. Kui need siis Issandat teenisid ja*

paastusid, ütles Püha Vaim: "Eraldage mulle Barnabas ja Saulus tööle, milleks ma olen nad kutsunud!"

Algkiriku juhtidele, kes olid õpetajad ja prohvetid, tähendas Jumala teenimine ka paastu. Piibel ütleb: *Kui need siis Issandat teenisid ja paastusid.*

Näeme siit, et Jumala teenimise juurde kuulub ka paast. Ära siis ütle, et sa oled Jumala teener, kui sa kunagi ei paastu. Paast on Piibliga kooskõlas.

Nad said Jumalalt sõnumi: "Läkitage Barnabas ja Saulus..."

Siis nad paastusid edasi.

Salm 3: Siis nad paastusid ja palvetasid, panid oma käed nende peale ning saatsid nad teele.

Nad paastusid ja palvetasid kaks korda: kõigepealt siis, kui nad said Jumalalt sõnumi. Teise paastumisega varustasid nad Barnabase ja Sauluse Vaimu väega ja saatsid nad teele.

Esimesel misjonireisil rajasid nad kogudusi. Ütlen

seda: inimgrupp ilma vane-
mate või juhtideta pole veel
kogudus. Õiged vanemad on
koguduse vundamendiks.

Loeme Apt 14:23: *Kui nad siis igale kogudusele siin ja seal olid käte pealepanemise-
ga vanemad seadnud, jätsid nad pärast palvetamist ja paastumisi nemad Issanda hooleks, kellesse need olid hakanud uskuma.*

Esimeste koguduste rajamisega seostus kaks olulist asja: apostlite läkitamine misjonitööle ja kogudusevanemate valimine. Mõlemat tehti palve ja paastu toel, mis on niivõrd oluline koguduse elus.

Vaatame palve ja paastu prohvetlikkust. Joeli 2. peatükk räägib keerulisest kriisist. Pole selge, millisele ajale tekst viitab. Igatahes oli rahva saatus kaalukaussidel.

See on prohvetlik käsk. Joeli 2:15: "Puhuge sarve Siionis..." Siin mõeldakse sofarit, ülevat pilli, millega kutsutakse Jumala rahvas kokku. "Pühitsege paastupüha, kutsuge kokku pühalik koosolek!"

See tähendab aega, mil ei

tehta midagi muud, kui otsitakse Jumalat – see on pühalik koosolek. "Koguge rahvas, pühitsege kogudust, tooge kokku vanemad, koguge lapsed ja imikud, peigmees tulgu välja oma toast ja pruut oma kambrist!"

Kokku kutsuti terve rahvas. Sama tegid inglased Leydenis, kes purjetasid Ameerikasse. Kogu ühiskond osales paastus ja palves.

"Eeskoja ja altari vahel nutku preestrid, Issanda teenrid, ja öelgu: Säästa, Issand, oma rahvast, ja ära anna oma pärisosa teotuseks, paganaile pilgata! Miks peaks rahvaste seas öeldama: Kus on nüüd nende Jumal?"

Maa on kriisis. Jumala õhutab rahvast: "Kuulutage välja püha paast."

Kui uurime Jumala korraldusi, siis esimesena teevad seda koguduse juhid, – vanemad ja pastorid. Arvan, et see peakski nii olema. Koguduse juhid peavad astuma esimese sammu.

Jätkame Joeli 3:1: "Ja pärast seda sünnib..." Pärast mida? Paastu. "... et ma valan

oma Vaimu kõige liha peale. Siis teie pojad ja tütreid hakkavad ennustama."

Mis põhjustab Vaimu väljavalamise? Paast. Kogu koguduse ühine paast. Jumala pole muutunud. Usun, et kui Ameerika (ja teiste maade) kogudused paastuksid koos Vaimus, oleks sellel tulemus.

On võimalik, et see jumalatu rahvas taastatakse Jumala väe abil tema õigele positsioonile. Ma ei väida, et see juhtub, kuid see võib juhtuda, kui toimime õigesti. Kõik sõltub sellest, mida me teeme. Aamen.

Veel ühest asjast. 2. Ajaraamat 7:14: *Ja kui siis minu rahvas, kellele on pandud minu nimi, alandab ennast ja nad palvetavad ja otsivad minu palet ning pöörduvad oma kurjadelt teedelt, siis ma kuulen taevast ja annan annan andeks nende patu ning säästan nende maa.*

Mina hakkasin jutlustama enne Ameerika Eestpalvetajate Ühingu loomist. Issand rääkis mulle hiljuti – see on mu sisemine tunnistus – Ta ütles: "See, mida sa oled jut-

lustanud, on täiesti õige, kuid Mu rahvas pole kunagi astunud esimest sammu. Kui nemad ei astu esimesena, ei tule ka teised kaasa."

"... ja kui siis minu rahvas..."

Mis on esimene samm? "...alandab ennast ja nad palvetavad..."

Ameerika kogudused pole üheskoos end alandanud. Mitmed meist pole alandunud. Kõike muud võib teha, kuid sellest pole abi.

Paast ise ei tee veel alandlikuks. Variserid, kes paastusid kaks korda nädalas, uhkustasid sellega. Paast pole teenetemärk, mida teistele näidata. Asi puudutab meid endid. Me peame alanduma.

Mõeldes sellele, tundsin, et Jumal andis mulle lihtsa nipi alandamiseks ja see kindlasti töötab. Kas tead, mis see on?

Pattude tunnistamine 1Jh 1:9: *Kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nõnda et ta annab andeks meie patud ja ja puhastab meid kogu ülekohtust.*

Jumal ei luba seda teha enne, kui me ei tunnista oma patte. Ma ei tea ühtegi Piibli kirjakohta, mis lubab anda patud andeks, kui me enne neid ei tunnista. "Kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nõnda et ta annab andeks..."

Kui me oma patud tunnistame, siis alandume Jumala ette. Sa ei või olla pärast seda uhke, kui oled kõik oma jubedad teod üles loetlenud. Mina küll ei saa. Rääkisime pattude tunnistamisest vertikaalsuunas (inimeselt Jumalale), kuid on ka tähtis tunnistada neid horisontaalsuunas.

Jaakobus 5:16 ütleb: "...tunnistage üksteisele oma patud..."

Teatud tõlgetes on kasutatud sõna "rikkumised", viidates sellega patule. Olen skeptiline eri tõlgete suhtes. Vältimaks arusaama, et patud peab tunnistama tingimata pastorile, kasutavad piiblitõlkijad väljendit "üksteisele".

Enamus tõlkeid ütleb seda: "Tunnistage siis üksteisele patud üles ja palvetage

üksteise eest, et te saaksite terveks!"

See on füüsilise tervene-mise võti. Kuid inimesed ei tee seda. Me paneme üksnes käe inimeste peale ja ütleme: "Vend, Jumal tervendab sinu."

Kuid Jumal ütleb: võibolla peaksid kõigepealt oma patud üles tunnistama, kuna tunnistamata patt takistab tervenemist.

Ilmselt on see üheks põhjuseks, miks palve ei tervenda inimesi.

Ma ei usu, et tunneme uhkust siis, kui oleme siiralt üksteisele oma patud üles tunnistanud.

Kui mees ütleb naisele: "Kallis, anna andeks. Ma ei kohelnud sind õigesti. Rääkisin sinuga halvasti. Olin kannatamatu ega pannud su vajadusi tähele, nagu oleksin pidanud."

Mees ei või seda uhkusega öelda.

Või kui naine ütleb mehele: "Anna andeks, et ma pole sind austanud nii, nagu oleksin pidanud. Olen olnud isekas.

Anna andeks! Ma pole olnud sellind naine, nagu ma Piibli järgi peaksin olema."

Mitte keegi, kes siiralt niimoodi teeb, ei saa olla enam uhke. Alandumise võti on pattude tunnistamine. Olen ka varem öelnud, et Jumal ei nõua meilt iga üksiku patu tunnistamist, mida oleme elu jooksul teinud.

Kuid kui keeldume oma pattu tunnistamast, ei anna Jumal seda andeks. Teen ettepaneku, et tunnistame nüüd oma patud Jumalale ilma suurema näitemänguta.

Meenutagem: "Kui me mõistame teha head, kuid ei tee seda, on see meile patuks." Me ei patusta üksnes tegudega, vaid ka tegemata jätmistega.

Oleme nüüd igaüks Jumala ligiolus ja laseme Püha Vaimu sõrmel osutada meie pattudele.

DEREK PRINCE